

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.005/2022/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Felperesi képviselő neve (Felperesi képviselő címe, ügyintéző: dr. Kovács Adrienna kamarai jogtanácsos) által képviselt **Felperes1** (Cím2., tartózkodási hely: felperes1 címe) felperesnek – a dr. Juhászné dr. Grunda Erzsébet kamarai jogtanácsos által képviselt **Alperes1** (Alperes1 címe.) alperes ellen elmaradt illetmény megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 3.M.70.625/2021/9. számú ítélete ellen az alperes 10. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék Munkaügyi Kollégiuma a 2021. december 2-án kelt 3.M.70.625/2021/9. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek elmaradt illetmény különbözet címén 366.449 forintot, rendvédelmi ágazati pótlék különbözet címén 36.650 forintot és ezek késedelmi kamatát, valamint 35.455 forint perköltséget. Akként rendelkezett, hogy a le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

[2] Az általa megállapított tényállás szerint a felperes a perbeli időszakban az alperes állományában a Osztály megnevezése Osztályán dolgozott közalkalmazottként „D” fizetési osztályba sorolva.

[3] A felperes 2017-ben keresetet indított az alperessel szemben a 2014. április 1. és 2016. december 31. közötti időre járó elmaradt illetménye megfizetése iránt. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 13.M.398/2017/4. számú – a Fővárosi Törvényszék 4.Mf.680.881/2017/4. számú ítéletével jogerősen helybenhagyott – ítéletében rögzítette, hogy a felperes helyesen megállapított illetménye 2014. március 31-én 241.300 forint és ettől kevesebb összegű nem lehet a 2015. január 1. napjától megállapított felperesi összilletmény sem.

[4] Az alperes 2017. január 1-jei hatállyal a felperes bértábla szerinti illetményét 91.048 forintban, garantált bérminimumra történő kiegészítését 69.952 forintban, így a garantált illetményt összesen 161.000 forintban határozta meg. Ezen felüli munkáltatói döntésen alapuló illetményrészként 53.300 forintot állapított meg, így ezek összegét 214.300 forintban rögzítette, míg a rendvédelmi ágazati pótlék összegét 21.930 forintban határozta meg.

[5] 2017. szeptember 16-i hatállyal az alperes a felperes garantált összegben felüli munkáltatói döntésen alapuló illetményrészét 65.818 forintra módosította, így a felperes pótlékok nélkül számított illetménye 226.818 forintra módosult, amely alapján a rendvédelmi ágazati pótlék összegét 23.182 forintra emelte az alperes.

[6] 2018. január 1-jei hatállyal a felperes 91.048 forint bértábla szerinti illetményén felüli garantált bérminimumra történő kiegészítését 89.452 forintban határozta meg az alperes, így a garantált illetmény összesen 180.500 forintot tett ki. Az ezen felüli munkáltatói döntésen alapuló illetményrészt 46.318 forintban állapította meg az alperes, a pótlékok nélkül számított illetmény, valamint a rendvédelmi ágazati pótlék összege változatlan maradt. 2018. június 1-jétől a felperes munkáltatói döntésen alapuló illetményrészének összegét 55.409 forintra, így a pótlékok nélkül számított illetmény összegét 235.990 forintra emelte az alperes, a rendvédelmi ágazati pótlék összege 24.091 forintra módosult, így az összilletmény 265.000 forintra emelkedett.

[7] A felperes újabb 2019. december 23-án, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságra benyújtott, 2017. január 1. és 2018. szeptember 30. közötti időszakra igényelt elmaradt illetmény és rendvédelmi ágazati pótlék különbözet iránti kereseti kérelmét 16.K.702.086/2020/6. számon bírálta el az elsőfokon eljáró bíróság, amely ítéletet a Kúria a Kf.VII.39.779/2020/4. számú végzésével hatályon kívül helyezett, megállapítva, hogy nem került tisztázásra a közigazgatási ügyben eljáró bíróság hatásköre. A megismételt eljárásban a Fővárosi Törvényszék a 16.K.703.185/2021/21. számú eljárásban megállapította, hogy a jogvitára a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) szabályait kell alkalmazni, mivel a felperes nem fogadta el a rendvédelmi igazgatási állományt és közalkalmazotti jogviszonya nem alakult át rendvédelmi igazgatási

jogviszonnyá, ezért a perre hatáskörrel és illetékességgel a Fővárosi Törvényszék Munkaügyi Kollégiuma rendelkezik.

[8] Az elsőfokú bíróság megalapozottnak találta a felperes keresetét a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 66. § (1), (9) és (10) bekezdése, valamint a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 58. §-a, továbbá a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi szerveknél foglalkoztatott közalkalmazottak részére rendvédelmi ágazati pótlék megállapításáról szóló 29/2015. (VI. 16.) (a továbbiakban: BM rendelet) 2. § (2) bekezdése alapján.

[9] Rámutatott, hogy a 454/2015. (XII. 29.) Korm. rendelet alapján a garantált bérminimum összege 2017. évben 161.000, 2018. évben 180.500 forint volt, melyet nem a felperes teljes illetményének, hanem ezen belül is a garantált illetményének kell elérnie, szemben az alperes jogi álláspontjával.

[10] Az EBH 2006.1544. számú döntésre utalva megjegyezte, hogy a munkáltatói döntésen alapuló illetményrész akkor csökkenthető, ha nem jár a kinevezés szerinti illetmény összegének csökkenésével. A Kúria Mfv.II.10.080/2016/4. számú eseti döntésből hangsúlyozta, hogy a kinevezés szerinti összilletményben a feleknek meg kell állapodniuk, megállapodáson alapuló összilletményen belül a kinevezésben, illetve annak módosításában (átsorolás intézkedésben vagy határozatban) kell rögzíteni a jogszabályon alapuló illetmény elemeket. A munkáltatói döntésen – így mérlegelésen – alapuló illetményrészre a közalkalmazottnak addig van alanyi joga, míg a garantált illetmény összege változatlan. A korábban biztosított munkáltatói többletilletmény a garantált illetmény kötelező növelésére átcsoportosítható, de erről a döntésről megfelelően írásban kell tájékoztatni a közalkalmazottat, azzal a feltétellel, hogy a közalkalmazott összilletménye nem csökken. Amennyiben a munkáltató minderről határozatban rendelkezik, kizárólag az vizsgálható, hogy a felperes bértábla szerinti illetménye a kiegészítéssel együtt megfelelt-e a jogszabályoknak, elérte a garantált bérminimum összegét.

[11] A perbeli esetben abból indult ki, hogy amennyiben a korábbi perben a bíróság megállapította, hogy az adott időszakra az alperes által megállapított illetmény összege helytelennek minősült, akkor a változatlan munkáltatói döntésen alapuló illetményrész mellett a magasabb garantált illetmény és összességében magasabb illetmény illeti meg a közalkalmazottat. A korábbi döntés jelen perben már vitássá nem tehető. A felperesnek e szerint 2014. március 31-én jogszerűen 241.300 forint lett volna a pótlékok nélkül számított illetménye és ez az összeg volt irányadó a felperes 2014. december 31-i illetményére is. Megállapította, hogy az alperes jogszerűtlenül járt el, amikor úgy növelte a munkáltatói döntésen alapuló illetmény terhére a jogszabályváltozás miatt a felperes garantált illetményét, hogy nem vette figyelembe az alapügyben meghozott jogerős döntést. E szerint ugyanis a másodfokú ítélet az alperest 2014 áprilisától illetménykülönbözet megfizetésére kötelezte, megállapítva, hogy 2014 áprilisától a felperes pótlékok nélkül számított illetménye nem érte el a részére jogszerűen járó illetmény összegét és azt, hogy az alperes egyoldalúan nem

hozhatott olyan döntést, amivel a felperes összilletménye csökkenne. Még ha a jogerős döntést nem is tartalmazta a pótlékok nélküli, illetve az összilletmény pontos összegét, a görgetett illetmény irányadó a peresített időszakra is. A felperest tehát olyan helyzetbe kell hozni, mintha az alperes a korábbi időszakra (2015. január 1-jétől) is helyesen állapította volna meg az illetményét, különös tekintettel arra, hogy a jelen perbeli időszakra a keresetösszezszerűségét és számítási módját nem, csak a jogalapját vitatta.

[12] Hangsúlyozta, hogy az alperes érvelésével ellentétben nem vonta el az alperes hatáskörét a munkáltatói döntésen alapuló illetményrész megállapítása körében, csupán azt állapította meg, hogy az alperes a korábban saját maga által megállapított munkáltatói döntésen alapuló illetményrészt milyen jogszabályi keretek között csökkentheti. Rögzítette továbbá, hogy felperes jogszerűen megállapított illetménye szolgál alapjául a rendvédelmi ágazati pótlék összegének, így a helyesen figyelembe vett illetmény összege miatt az ágazati pótlék különbözetére is megalapozottan vált jogosulttá a felperes.

[13] A késedelmi kamat megfizetésére a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. §-a szerinti mértékben középarányos időponttól kötelezte az alperest. A perköltség viseléséről a Pp. 83. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a alapján rendelkezett figyelemmel a Pp. 80. §-ban foglaltakra is. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja szerinti alperesi személyes illetékmentességre figyelemmel határozott az illeték állam általi viseléséről.

Az alperes fellebbezése

[14] Az alperes az elsőfokú ítélet ellen élt fellebbezéssel, annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság ugyan a tényállást helyesen állapította meg és vette figyelembe az alkalmazandó jogszabályokat, azokból ugyanakkor téves jogi következtetésekre jutott és nem cáfolta az ellenkérelmében foglaltakat.

[15] Mindenekelőtt kiemelte, hogy a korábbi peresített időszakra vonatkozó ítéletből az elsőfokú bíróság helytelenül vont le következtetést, mivel az csupán a 2014. január 1. és 2016. december 31. közötti időszakra állapított meg illetménykülönbözetest, azonban havi illetmény meghatározást és a felperes illetményének további helyes számítására vonatkozó kötelezést nem tartalmazott.

[16] Hangsúlyozta, hogy a Kúria határozatai nem oldják fel a Kjt. 66. § (1) és (9) bekezdései együttes értelmezésével felmerült azon problémákat, melyekre jelen perben is hivatkozás történt. Továbbra is fenntartotta azon álláspontját, hogy a közalkalmazott összilletményének kell elérnie a garantált bérminimumot, amit alátámasztanak a minimálbérről és a garantált bérminimum összegéről rendelkező kormányrendeletek is,

amelyek szabályozási célja szerint az alaphíren a közalkalmazotti jogviszonyban állók esetében az „illetményt” kell érteni.

[17] Helyes jogi álláspontja alátámasztásául utalt az EBH 2006.1544. számú, valamint a Kúria Mfv.II.10.098/2016/5. számú döntésére, amelyek cáfolják az elsőfokú bíróság által kifejtett jogi érvelés helyességét. Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a garantált illetmény emelését nem biztosította, illetve nem fizette meg a felperesnek. A munkáltatói döntésen alapuló illetményrész csökkentéséről a felperest ugyanis okiratban – kinevezés módosításban – tájékoztatta és a felperes illetménye nem lett alacsonyabb, mint a korábbi teljes illetménye. Az elsőfokú bíróság nem cáfolta meg a perben kifejtett álláspontját, csak azzal ellentétes álláspontra helyezkedett, holott az Alaptörvény 28. cikke alapján a jogalkalmazás során a jogszabályokat azok céljával és az alaptörvénnyel összhangban kell értelmezni. A felperesnek alanyi joga az illetmény egészére és nem az egyes illetményelemekre volt és a perrel érintett időszakban az illetmény teljes összege meghaladta a mindenkor hatályos kormányrendeletekben meghatározott garantált bérminimum összegét. Mindezekből következően a rendvédelmi ágazat pótlék tekintetében is megalapozatlan a döntés, figyelemmel a helytelenül megállapított illetményalapra.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[18] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

[19] Hangsúlyozta, hogy az alperes figyelmen kívül hagyta a korábbi perben meghozott jogerős ítéletet, ahol megállapításra került a részére jogszerűen járó illetmény, amelynél kevesebbet az alperes a későbbiekben sem állapíthatott volna meg. A korábbi ítéletnek megfelelő új határozatokat az alperes nem hozott, így 2017. január 1-jétől a jogerős ítélettel ellentétes, további időszakra vonatkozó alperesi mulasztás miatt került sor a jelen jogvitára, amelynek tárgya nem a munkáltatói döntésen alapuló illetményrész átcsoportosítása volt. Hangsúlyozta, hogy a perbeli jogvitákkal azonos tényállású perekben töretlen a bírói gyakorlat és ezért teljeskörűen megalapozatlan az alperes fellebbezése.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[20] A fellebbezés nem alapos.

[21] A másodfokú bíróság a fellebbezés elbírálása során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a megfelelő jogszabályok alkalmazásával érdemben helyes döntést hozott.

[22] A fellebbezéssel összefüggésben kiemelendő, hogy 2013. augusztus 1-jétől a Kjt. 66. § (9) bekezdés b) pontja alapján törvényi kötelezettséggé került előírásra, hogy a közalkalmazott felperes garantált illetménye el kell, hogy érje a garantált bérminimumra irányadó kormányrendeletekben évente meghatározott összeget. Ezért téves volt az alperes azon álláspontja, hogy a felperes kinevezéskori illetménye, illetve illetményének egésze garantált összegnek tekintendő és az illetmény egésze tekintetében kell érvényesülni a garantált bérminimum megfizetésére vonatkozó kötelezettségnek. A perbeli esetben mivel az alperes nem intézkedett a garantált illetménynek a jogszabály által előírt összegben történő felemeléséről, ezért a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 13.M.398/2017/4. számú ítéletében 2014. április 1-jétől 2016. december 31. között terjedő időre 1.026.724 forint illetménykülönbséget megfizetésére kötelezte. A döntést a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság helybenhagyta a 4.Mf.680.885/2017/4. számú ítéletével.

[23] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes a korábbi perrel érintett időszakot követően 2017. január 1. napjától ugyan határozatban rendelkezett felperes bértábla szerinti illetményének garantált bérminimumra történő kiegészítéséről 161.000 forintban meghatározva a garantált illetményt. A felperes jogszerűen megállapított, pótlékok nélkül számított illetménye azonban a korábbi jogerős döntés értelmében 2014. március 31-től 241.300 Ft lett volna. Ezen összilletményhez képest az alperesi munkáltató egyoldalúan nem egészíthette volna ki a munkáltatói döntésen alapuló illetményrész csökkentésével a garantált illetmény összegét a kormányrendelet szerinti mértékre, mert az jogszabályba ütközött. A Kjt. 24. § (2) bekezdésének utaló szabálya alapján az Mt. 58. §-a értelmében ugyanis az összilletmény kizárólag a felek közös megegyezés alapján lett volna csökkenthető.

[24] Helytállóan hivatkozott tehát az elsőfokú bíróság a következetesen érvényesülő bírói gyakorlatra, miszerint nincs jogszabályi akadálya annak, hogy az alperes a munkáltatói döntésen alapuló illetményrész összegét csökkentve egészítse ki a felperes besorolás szerinti illetményét a kötelező legkisebb munkabér összegére, ez azonban nem járhat a kinevezés szerinti illetmény csökkentésével (Kúria Mfv. II.10.460/2015.). Ez az elv, akkor is irányadó, ha az illetmény helyes összege utóbb a perben kerül megállapításra, a Kúria Mfv. II. 10.080/2016/4. számú ítéletében kifejtetteknek megfelelően.

[25] Ennek megfelelően foglalt állást az elsőfokú bíróság, mivel ezen kúriai döntés szerint a közalkalmazottat olyan helyzetbe kell hozni, mintha az illetménye már eredetileg is jogszerű összegben lett volna megállapítva. A teljes illetmény változatlan összegéhez kapcsolódó jogosultság fennállását maga az alperes sem vonta kétségbe. Ez a jogosultság azonban nyilvánvalóan csak a közalkalmazottat jogszerűen megillető illetmény összege vonatkozásában értelmezhető. Ebből az következik, hogy amennyiben a garantált bérminimummal kapcsolatos követelés érvényesítésére tekintettel megállapítható, hogy a felperes illetménye egy adott évben bizonyos összeget el kellett érjen, akkor az ezt követő évekre is ezt az összeget kell irányadónak tekinteni.

[26] A pótlékok nélkül számított, felperest megillető jogszerű illetmény a jogszabályok rendelkezéséből következik és nem abból, hogy a további helyes illetmény számítására vonatkozóan esetlegesen kötelezést ír elő a bíróság. A bíróságnak ugyanis abban a kérdésben kell állást foglalnia, hogy a perrel érintett illetménykülönbözet (követelés) megalapozott-e és ennek előkérdése annak megállapítása, hogy a jogszabályok alapján a felperest a garantált bérminimum figyelembevételével milyen illetmény illette volna meg helyesen. Helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a felperest olyan helyzetbe kellett hozni, mintha az alperes a 2014. decemberi illetményt helyesen állapította volna meg, ezért a felperes a görgetett illetménnyel érintett peresített időszakra, azaz 2017. január 1-jétől 2018. szeptember 30-ig terjedő időszakra jogosult volt a pontosított kereseti kérelmének megfelelő összegű különbözetre, mely a felperes jogszerű illetménye és a ténylegesen megállapított illetmény közötti különbözetből tevődik össze.

[27] Az összilletmény helyes összegének meghatározása érinti a rendvédelmi ágazati pótlékokat is, e körben az ítéltábla utal a Kúria Mfv.II.10.442/2016/5. számú ítéletében foglaltakra. Ebben a döntésében a Kúria kifejtette, hogy a rendvédelmi ágazati pótlék számításának alapját a közalkalmazott jogszerűen számított illetménye képezheti. A magasabb összilletmény magasabb összegű rendvédelmi ágazati pótlék fizetését vonja maga után, melynek mértéke az elsőfokú bíróság által hivatkozott 29/2015. (VI. 15.) BM rendelet 2. § (2) bekezdés a) pontja szerint alakult, a közalkalmazott havi illetménye 10%-ának megfelelő összegben. Azt pedig az alperes maga sem vitatta, hogy a felperes rendvédelmi ágazati pótlékát nem a bíróság által az alapeljárásban jogerősen megállapított (a felperes részére jogszerűen járó), pótlékok nélkül számított 241.300 Ft alapulvételével állapította meg a perbeli időszakra.

[28] Megjegyzi továbbá a másodfokú bíróság, hogy az alperes által vélt ellentmondások a jogszabályok helyes, a Kúria joggyakorlatában is megjelenő értelmezésével feloldhatók voltak. A Kjt. 66. § (1) és (9) bekezdéseinek az Alaptörvény 28. cikkében írt elvek tükrében való értelmezése sem ad lehetőséget a perben vitás igényre közvetlenül irányadó tételes jogi normák alkalmazásának mellőzésére. Ezen alaptörvényi rendelkezés kizárólag a jogszabályok értelmezésének módját jelöli meg, a jogvitákat pedig mindig az adott per elbírálására irányadó anyagi jogszabályok szövegéből kiindulva kell elbírálni.

[29] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az érdemben helyes elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[30] Az alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes másodfokú eljárásban felmerült költségét, melynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja szerint alkalmazandó 3. § (5) bekezdése alapján állapította

meg a másodfokú bíróság, az (5) bekezdésben meghatározottnál magasabb összeget a perképviselőt ellátása nem indokolt.

[31] A másodfokú bíróságnak az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 51. (1) bekezdésére figyelemmel az illetékekről nem kellett rendelkeznie.

[32] A fellebbezés elbírálására a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül került sor.

Budapest, 2022. február 24.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.
a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.
előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla
bíró